

KIS LAP

VASALAS. (Lásd a 343. lapon.)

XXXII. kötet, 22. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1887. május 29-én.

DANI JUTALMA.

— Elbeszélés, képekkel. —

SITT! HALLGASSATOK MÁR! Az ember a saját szavát sem hallja.

— Már az igaz, hogy tudnak fecsegni ezek a madarak. Egy pillanatig sem áll meg az a lármás csőrük!

— Csak azt szeretném tudni, Ferkó, hogy ugyan mit tudnak ezek a madarak egymással annyit csacsogni, mikor nap-hosszat, hetekig és hónapokig fogva ülnek a kalitkában. Szegénykék, igazán sajnálom őket.

— No, sajnálni én is sajnálom őket, de tudod, Ágneskám, nem sokkal rosszabb dolguk van nekik, mint nekünk.

— Oh persze! Hiszen mi nem vagyunk kalitkába csukva, mehetünk, a merre nekünk tetszik.

— Az igaz, mehetünk egészen az ajtóig. Hol jártál tovább?

— Én... az igaz, nekem nem szabad kimennem, a bácsi szigorúan tiltja, nem is tudom, miért. Azt sem tudom, hogy a szomszéd utca milyen. De te jár-hatsz akármerre.

— Csakhogy én meg nem akarok sehoh járni, ha te nem jöhetsz. Pedig szebb ám oda kint... van a városnak sok szép utcájaja, gyönyörű házakkal, fényes boltokkal.

— Talán majd egyszer én is meglátom... no de, azért mégsem vagyunk becsukva, járhatunk itt körül a boltban, mehetünk a szobába, udvarra, kinézhetünk az utcára.

— Az is valami, kivált mikor ilyen forró nap süt és senki sem jár kívül.

Ne volnál csak te itt, már rég másfelé mentem volna.

— Oh, ne menj el, kedves Ferkó! Mi lenne akkor belőlem?

— Dehogyan megyek! Bottal sem kergetnek el, tudod.

A kis Ágnes épen javában örülni akart e baráti biztatásnak, de nem volt rá ideje, mert ép e pillanatban egy ur lépett be.

— Nincs itt senki? kérdé.

— De igen is itt vagyunk, szolgálatjára, szólt Ferkó.

— Jó, jó, titeket látalak, de az nekem nem elég. Hol a gazda?

— Nincs itthon, egy kis dolga akadt a városban, de egy óra múlva bizonyosan itthon lesz.

— Ejnye no! Pedig szerettem volna mindjárt végezni.

— Talán én is szolgálhatok, ha valamit vásárolni tetszik... tudom én minden madárnak az árát.

— Tudod? De ami nekem kell, azt nem tudod fiacskám.

Ezt Ferkó rossz néven vette egy kicsit. Gazdája, a madárkereskedő, teljesen bizott benne, mint ügyes és szemes kis fiuban, kinek jó hasznát lehet venni. Persze, idegen ezt nem tudhatja.

— Amint tetszik, szólt Ferkó aztán nyugodtan, a vállát vonogatva.

— De nekem nem tetszik, felelt az idegen. A dolog sürgetős, nagyobb megrendelést akarok tenni és semmi kedvem ebben a hőségben még egyszer ide sétálni.

— Oh, ha csak az a baj, azon könnyen segíthetünk.

Ezt mondva Ferkó, az asztalról egy palatáblát vett elő s az idegen elé állt. (Lásd a képet a 340. lapon.)

— Tessék csak megmondani a nevét és lakását, a gazdám majd el fog menni. Mi nem rösteljük a fáradságot.

Az idegennek tetszett a kis fiu ügyes beszéde.

— Igazad van, barátocskám. Lásd, erre nem is gondoltam, pedig így csakugyan segíthetünk a bajon. Hanem a táblára nem szükséges irkálnod. Itt van a névjegyem. Add át a gazdának és mondd neki, hogy délután öt és hat óra közt várni fogom. Jöjjön mindenesetre, mert nagyobb vásárt akarok vele csinálni, nem lesz kára benne.

— Igen is, megmondom neki.

A látogató átadta a névjegyet, aztán távozott.

— No, már az csakugyan kár, hogy gazdám éppen ilyenkor nincs itthon. Egész nap itt van és nem jön vevő. Most meg volna, és nem vehet.

Ezzel letette a névjegyet a gazdája asztalára. Meg sem nézte, miféle név van rajta, mert hisz az neki úgy is mindegy. A gazdája majd elolvassa és megtudja. Pedig jó lett volna, ha Ferkó is elolvassa és tudja, vagy ha legalább jobban vigyáz rá. Mert alig hogy hátat fordított az asztalnak, ott termett a levágott szárnyu szarka, a gazda kedvenc-madara, mely szabadon járt-kelt a boltban s melyet nem kellett féltetni, soha sem jutott eszébe megszökni. A tolvaj-szarka látta, hogy Ferkó letesz valamit az asztalra. Oda ment, nézegette, vizsgálgatta és bizonyosan nagyon érdekesnek találta, mert hir-

telen a csőrébe kapta és elszökött vele a zugba, hol mindenféle apró lomot garmadába szokott hordani.

Ferkó pedig ezalatt a kis Ágnessel az ajtóban állva nézegetett ki az utcára. Sokat ugyan nem láttak ott, mert a madár kereskedő boltja félreeső, csöndes kis utcában volt, a hol ritkán akadt valami látni való. Egy pár ismeretlen ember ballagott el, végre pedig megjött a bolt gazdája.

— Nem keresett valaki? kérdé.

— De igenis, volt itt egy ur, és nagyon sürgetős a dolga, azt mondta, hogy nagy vásárt akar csinálni.

— No, ez már boszantó, hogy éppen most oda jártam.

— Nem baj, itt hagyta a névjegyet.

Oda tettem az asztalra.

A kereskedő sietett az asztalhoz. Nézegetett, keresgélt s végre türelmetlenül kiáltá:

— Hát hol az a névjegy?

— Ott kell lennie, oda tettem.

— Ide tetted! Akkor itt volna. Itt nem látok semmiféle névjegyet.

Ferkó oda sietett és csakugyan ő sem látott semmit azon a helyen, a hová a névjegyet tette.

— Pedig itt volt... ide tettem... szólt megzavarodva.

— De nem tetted, hanem elhánytad valahol. Rögtön teremtsd elő, mert különben kikapsz.

Ferkó ijedten fogott hozzá a kereséshez, Ágnes is segített, de hiába. A névjegy szőrén-szálán elveszett.

— Csodálatos... meg nem foglaltam... hebegé Ferkó. Ez valami boszorkányság, hogy így eltűnhetett.

— Nem boszorkányság, hanem rendetlenség, gondatlanság, te haszontalan fizető! kiáltá haragosan a gazda.

— De bácsikám, Ferkó igazán oda tette, én is láttam, szolt Ágnes.

— Ne fecsegjetez ilyen ostobaságokat, rivalt rájok a boszus kereskedő. Talán bizony lába kelt annak a papirosnak és elsétált innen az asztalról.

Szegény Ferkó csakugyan nem gon-

...AZ IDEGEN ELÉ ÁLLT. (Lásd a 339. lapon.)

dolhatott egyebet, mint hogy valami gonosz boszorkányság történt vele. Csak-hogy az öreg kereskedő nem akart efféle-ben hinni, hanem így szólt:

— Ezért büntetésül egy hónapig nem kapsz bért. A károm ezzel sem lesz megtérítve, mert ki tudja, milyen jó vásárt csinálhattam volna...de legalább máskor

jobban fogsz vigyázni a gazdád dolgára. Ha pedig még egyszer rajta kaplak ilyen hanyagságon, akkor elcsaplak.

Erre aztán ugyancsak megnyult a Ferkó arcza. Ismerte már jól a gazdáját, hogy nem szokott tréfálni és amit egyszer mond, azt meg is teszi. Attól, hogy elkergebbe, nem igen félt, mert erősen eltökélte, hogy ezentul még sokkal jobban fog vigyázni; de már azon nem tudott segíteni, hogy egy álló hosszú hónapig nem kap bért. Pedig olyan nagy szüksége volt rá. Ezen busult is nagyon és a kis Ágnes hiába vigasztalta.

— Egy hónap nem a világ... azután megint rendben lesz minden.

— Igen, de mit viszek haza szegény jó anyámnak? Aztán mindig meg szoktam tartani egy pár tizeskét... most ez sem lesz... egy egész hónapig nem hozhatok neked se cseresznyét, se perezet... semmit!

— No bizony, megleszek én a nélkül is. Ez még nem baj.

De Ferkónak ez nagy baj volt, mert ő annyira szerette Ágneskát, hogy az volt legnagyobb öröme, ha neki kedveskedhetett valamivel. De biz' ennek most nagy időre vége volt.

Végre is bele kellett nyugodnia, ha már nem lehetett segíteni rajta. A nehéz hónap valahogy csak letelt és a jó Ferkónak aztán megint volt egy pár tizeskéje, megint megjött a régi jó kedve és nem is gyanította, hogy ez ismét csak rövid ideig fog tartani és olyan veszedelem éri, a milyenről nem is álmodott.

Egy napon már ugy este felé ott állt a bolt ajtajában és nézegetett ki az utcára.

Egy vásott képü suhancz közeledett és már messziről bizalmasan köszöngetett. Ferkó fogadta is, nem is, mert jól ismerte a fiut. Gyurka volt az, a sokféle gonosz csinyeiről hirhedt fiu.

— De jó dolgod van, Ferkó, hogy így álldogálsz az ajtóban. Nekem bezzeg nem engedné ezt a mesterem.

— Nekem megengedi. Különben most épen nincs is itthon, tehetek, amit akarok.

— Ez már szép dolog. Hát az a buksi kis leány hol van?

— Bent van a szobájában. Fáj a feje, lefeküdt egy kicsit.

— No lám, így hát magad vagy a gazda. Épen jó, mert egy kis vásárt akarok veled csapni. Nézd, milyen gyönyörű két ezüst tizeském van. Ma kaptam.

Megmutatta. Nem voltak ugyan egy csöppel sem szebbek más közönséges tizeskéknél, de az mindegy. Csak annyit értek.

— Százfélére volna szükségem, szólt aztán Gyurka. De már elszántam magamat, hogy egy régi vágyamat töltöm be, veszek magamnak egy szép kanári madarat.

Ferkó erre nagyot nevetett.

— Az bajos lesz, mert az nem futja ki két tizeskéből. It nálunk van egy kanári madár, a minap egy ur két forintot ígért érte, de a gazdám nem adta.

— Láttam én is ezt a madarat és éppen erre van nagy kedvem.

— Akkor még nagyon sok tizeskét kell ehhez a kettőhöz szerezned.

— Dehogy kell. Csak veled lehessen okosan beszélni. Várj csak, mindjárt megmagyarázom.

És jóformán eltaszítva Ferkót az ajtóból, belépett a boltba, ami Ferkónak nem volt nagyon inyére. Gyurka körül nézett.

— Csakugyan nincs itt senki, a ki hallgatónék?

— Nincs. De ha volna is — ugyan miféle titkot mondhatnál?

— Mindjárt megtudod, csak helyén legyen az eszed. Akkor aztán neked is meglesz a hasznod, nekem is.

— De miből?

— Abból, hogy ide adod ezt a szép kis kanári madarat.

— Hogy oda adjam? De hiszen nem az enyém.

— Eh, ne légy olyan együgyű. Itt van két tizeske, ezt neked adom, te pedig ide adod a madarat. A gazdád semmit sem fog tudni róla.

— Már hogy ne tudna?

— Mondom, ne légy olyan ostoba. Itt a pénz, dugd zsebre, legyen a tied.

— Nem lehet az enyém, még ha nem is volna több a madár ára. De annyiért nem adhatom, sőt épenséggel el sem adhatom, mert a gazdám nem bízta rám, hogy eladjam.

— Az nem is szükséges. Én elveszem a madarat, te zsebre dugod a két tizest és vége. A gazdád pedig csak annyit fog tudni, hogy a madárka elröpült. A kalitka ajtaját nyitva hagyjuk s azt fogod mondani, hogy bizonyosan tévedésből maradt nyitva, nem vetted észre, a madár kiröpült és az utcán eltűnt valahol a háztetőkön.

— Csakhogy ez nem igaz, én pedig nem mondok hazugságot a gazdámnak.

Gyurka csodálkozva nézett a becsületes kis fiura.

— Micsoda? Neked nem kell a szép két tizes? Nem akarod teljesíteni a kívánságomat?

— Nem hát! Amit kívánsz, az gonosz csalás volna. Ha nincs pénzed, ne akard drága madarat venni. A gazdámnak én nem okozok kárt.

— Nem? No hát mindjárt meglátod.

És mielőtt Ferkó csak el is gondolhatta volna, mire készül a vásott ficzko, Gyurka oda ugrott a kalitkához, fölnyitotta az ajtócskát és hirtelen megkapva a madarat, kiröpítette az utcára.

Szegény Ferkó majd elájult ijedtében. Oda a kedves, drága jó madárka! Mit fog gazdája mondani!

Gyurka pedig győztes kárörömmel mondá:

— No, most már kérkedhetel a becsületességeddel. Nem akartad nekem adni, hát most majd kikapsz. Lett volna két szép tizeskéd s én bizonyítottam volna a gazdádnek, hogy épen itt voltam, mikor a madár elröpült és te nem voltál az oka. Most pedig azt fogom bizonyítani, hogy láttam, mikor csupa haszontalan játékból elővetted a madarat a kalitkából és elszöktetted.

— De az nem igaz! Az hazugság! És én el fogom mondani az igazat.

— Csakhogy azt senki sem fogja elhinni, lesz rá gondom! felelé Gyurka és elment.

(Folytatása következik.)

VASALÁS.

(Képpel a színlapon)

TEGNAPELŐTT nagy mosás,
 Ma simítás, vasalás.
 Mert hogy nagy melegük járnak,
 Több váltás kell a Viczának.
 Szűtnom kell a parazsat,
 Izzasztanom a vasat.
 Hanem jól kell ügyelnem,
 Meg ne süssem a kezem.

A VARAS BÉKA.

(Képpel a 344—345 lapokon)

FELJES pompában ragyogott a nap,
 már szinte nagyon is meleg kez-
 dett lenni. De ott az erdőcskében,
 a hol a három testvér sétált, nagyon kel-
 lemes, hűvös árnyék volt.

Lepkét kergettek, virágot szedtek és
 mikor már elfáradtak, leheveredtek a puha
 fűbe. Lottika, a legnagyobbik, mesét mon-
 dott két hugocskájának, de egyszerre azt
 vette észre, hogy a kis Herminke nem
 figyel, hanem szinte ijedten bámul va-
 lamire.

— Ni... mi az? Mi jön ott?

Lottika oda nézett és nevetve
 mondá:

— Csak nem ijedsz meg talán? Egy
 kis béka.

Az bizony nem volt egyéb. Még egy
 kicsit közelebb jött, aztán megállt s jó
 ideig farkas szemet néztek egymással.
 (Lásd a képet a 344—345. lapokon). Ha
 a kicsi Herminke szepegett, a béka is,
 úgy látszik, nem volt egészen bizonyos,
 hogy itt most nem fenyegeti-é veszedelem:
 fusson-é, vagy maradjon?

— És... csakugyan nem harap ez a
 furcsa jószág? kérde Gizike, a középső
 testvér kételkedve.

— Dehogy harap! Mindjárt meglát-
 játok, ha megfogom.

— Jaj, ne fogd meg! Olyan csúf
 jószág!

— Ugyan miért volna csúf? Apácska
 mondta, hogy az csak afféle babona, ha
 valamelyik állatra rá mondják, hogy csúf.
 Lehet szokatlan, furcsa, de még azért
 nem csúf. Most már azért is megfogom és
 haza viszem.

Levette a kalapját, kibélelte fűvel és
 beletette a békát. Aztán megindultak
 haza s a kis Herminke szaladt be legelő-
 szőr az apához a nagy ujsággal, hogy
 Lottika békát fogott az erdőben, meg
 akarja tartani, az mondja, hogy megsze-
 lidíti.

— Már az kissé bajos lesz. Hanem
 ha épen figyelni akartok rá, ennek is hasz-
 nát vehetitek, tanulhattok valamit az álla-
 tok szokásaiból. De hadd lássam, miféle
 fajta zsákmányt hoztatok?

Kiment az udvarra és megnézte.

— Ez bizony varas béka.

— Hát az miben különbözik a többi-
 től és miről lehet ráismerni?

— Tegyétek le a földre, mindjárt
 megtudjátok. Ime, látjátok, hogy mászik.
 A többi fajta béka ugrálva megy odább,
 ez pedig csak mászik. Aztán más fajtát
 nem is igen találtatok volna ott az erdő-
 ben, mert a többiek a vizet szeretik, usz-
 kálnak; de a varas béka, mikor kimeleg-
 szik az idő, ott hagyja a vizet és az erdő-
 ben sétálgat.

— Akkor hát megtarthatnók itt valahol a kertben, aztán nézegetnök, mit művel.

— Igen, de megszökik! Mit csináljunk vele?

— Majd faragtatok neki egy kis házat, a hol jó dolga lesz és a honnan meg nem szökhetik.

És estére a fogoly béka már el volt helyezve a kert egyik zugában, a fal mellett. Jókora udvar volt ott számára elkerítve, úgy, hogy ki nem szökhetett. Volt ott néhány nagy kő, aztán bokor, galy, melyek alá elbujhatott. Erős hálóval volt elkerítve, hogy szökéstől nem lehetett tartani. Ott aztán nézegethették mit csinál.

— Olyan furesán nyujtogatja ki a nyelvét, szólt egyszer Herminke. Talán valami baja van?

— Dehogyan! magyarázta az apa. Ezt azért teszi, hogy zsákmányt fogjon. Bizonyosan valami légy vagy rovar került a közelébe. Ezt nagyon ügyesen tudja bekapni. A nyelve igen hosszúra kinyulik és valami ragadós anyag van rajta, úgy hogy, ha valamely rovarhoz ér, az odatapad és béka barátunk lenyeli. Foga nincs, nem rágja meg prédáját, hanem lenyeli mindenes-től. És mert sok kell neki

mig jól lakik, tehát hasznos állatka, mert sok kártékony rovert elpusztít.

Most már a gyerekek szinte megszerették a furesa állatot és szorgalmasan fogdosták neki a jó kövér legyeket. A

... FARKAS SZEMET NÉZI EGYMÁSSAL. (Lásd a 343. lapon.)

béka ezt hálásan fogadta és rövid idő alatt már ismerte kis barátjait, úgy hogy mikor ezek közeledtek, mindjárt előbujt a kő alól és várta a csemegét.

Egy napon az apa, hogy a kertben

sétált, hívta a gyerekeket, jöjjenek gyorsan védenczökhöz. Látni fognak valamit.

— Mit? Mi történt vele? kérdék kíváncsian.

— Mindjárt meglátjátok, csak álljatok itt csöndesen. Nézzétek jól, mit vesztek rajta észre?

— Valami repedés van a hátán... mintha elszakadt volna a bőre.

— Ugy van. És láthatjátok, milyen száraz és ránczos. Most mindjárt történik valami.

Kíváncsian várták és nem is kellett nagyon sokáig várniok. A béka hátán mindinkább nagyobb lett a repedés, utoljára egészen szétvált. Ekkor a béka izgettmozgott s egy kis erőfeszítéssel először a hátulsó jobb lábát, aztán a balt kihuzta a száraz ócska bőrből s végre az egészet levette. Ekkor az ócska bőrt összehengergette, szájába kapta és — lenyelte.

— No, már ez furesa! nevettek a gyerekek. Megette az ócska ruháját!

— De mennyivel szebb most a friss új bőrében!

Béka koma is tetszhetett magának az új bőrében, mert aztán vigan mászkált ide-oda.

Ősz felé azonban egy napon nyájas pártfogói hiába szórták neki a jó kövér legyeket, a béka nem jött elő. Megijedtek, hogy valami baja történt vagy megszökött. De az apa megvigasztalta őket.

— Nincs semmi baja, de bizonyosan már fájni kezd. Talált vagy ásott magának a földben jó mély gödröskét, oda bebújt és most már aludni fog kényelmesen egészen a jövő tavaszig, a mikor a nap melege újra kicsalja.

— Akkor hát jó éjszakát, béka barátunk. Tavaszkor majd újra meglátogatunk.

BUKFENCZ PETI.

ÉN VAGYOK a Bukfencz Peti
Bukfenczet vetek;
Gyalog járni, úgy mint mások,
Nem is szeretek.

És úgy állni, mint a többi
Sem szeretek én;
Legjobb tudok megállni
Fejem tetején.

Csak rendjén ne, csak simán ne!
Gyűlöli Peti.
S bár kék folt jár vele néha —
Oda se neki!

BOLDI BÁCSI.

— Tündéres regé. —

HAJON van-e közületek valakinek Boldi bácsija? Mert ha nincs, hát csak rajta, igyekezzetek magatoknak szerezni, mert fogalmatok sincs róla, mily kellemes és kedves dolog az, ha valakinek Boldi bácsikája van; már t. i. olyan Boldi bácsija, milyenről én nektek most mesélni fogok. A külseje hogy valami feltűnő volna, épen nem mondhatnám; hanem azért mégis csak igen derék, kedves és nevezetes egyéniség ez a Boldi bácsika.

Persze ti most azt is szeretnétek tudni, voltaképen milyen is ez a Boldi bácsi? No jó, figyeljetek ide, majd igyekszem őt nektek úgy lefesteni, a milyen ő valójában. Alakja inkább kicsi, fogyatékos, haja őszbe csavarodott, orra kissé hajlott, bajusza, szakállja nincs, a szeme pedig fekete. És épen csak a szeme teszi Boldi bácsit oly feltűnővé, mert annak olyan mély tüze van, hogy szinte megigézi, megbabonázza az embert. Rendesen jóságos tekintete van az ő szemének, de néha úgy szórja a villámot, hogy ha olyankor rád nézne, bele látna a szíved legtitkosabb rejtekébe, mindent elolvasna, ami a lelkedbe írva van s ilyenkor tudom megborsódnának a hátad. Bezzeg nem tudnál semmit akkor eltitkolni előtte, sem hazudni neki.

Himezés-hámozás nélkül be kell vallani, hogy Boldi bácsinak nemesak a szeme birt bübájos erővel, de bizony ő maga is bűvész volt. Nem hordott ugyan ákombákomos abrakadabrákkal kivarrott

vörös
süveg
vésze
pálcz
zetbe
öltöz
ennek
ki fog
a Bo
kedve
Dorán
És me
A bá
rette.
minde
lepeté
valam
esot,
nösen
szürke
képzelt
óriási
ördöng
volt es
igy tet
volt ő
mikor
kedven
türelm
bácsi n
tudta:
mulatt
tudomá
szünk c

N
nap fo

vörös palástot, a fején se hordott czukorsüveg alaku hengert, mint ahogy a bűvészeket szokás rajzolni; de még bűvész pálczikája se volt. Egyszerű szürke öltözetben járt és történetem épen e szürke öltözet szürke kabátja, vagyis inkább ennek zsebei körül forog, mint ez alább ki fog derülni.

De hát kinek is volt a bácsikája ez a Boldi bácsi? Hát bizony négy igen kedves jó gyermeknek, akiket Jancsinak, Dorának, Palinak és Gertrudnak hívtak. És mennyire szerették ezek Boldi bácsit! A bácsi meg őket viszont szívből szeretete. A jötte mindig ünnep volt, mert minden alkalommal újabb és újabb meglepetésekben részesíté az ő kis híveit. Hol valami mulatságos játékszert, hol narancsot, fűgét, datolyát vagy valami különösen jó süteményt hozott számukra a szürke kabát zsebében. Egyszer meg, képzeljétek, Gertrud nevenapjára egy óriási mogyorós tortát huzott ki abból az ördögös zsebből, hogy igazi gyönyörűség volt csak rá is nézni. Bizony, Boldi bácsi így tett mindig, mert ez csak gyerekjáték volt ő neki. A vasárnap volt az a nap, mikor rendszeren meg szokta látogatni kedvenceit s a gyermekek ugyanesak türelmetlenül várták ezt a napot. Boldi bácsi nagyon jól értette a mesterségét s tudta: mi lesz a gyermekek inyére, hogyan mulattassa őket. De hiszen erről mi is tudomást fogunk szerezni, mert tanui leszünk egy-néhány látogatásának.

Első vasárnap.

Nyár van, épen julius hava. A déli nap forrón tűz le a kiszáradt földre;

Jancsi, Dora, Pali és Gertrud az ablaknál állva lesik-várják Boldi bácsit, mert hiszen vasárnap van s neki okvetetlen el kell jönnie. Nini, a láthatáron már fel is tűnt a kedves szürke kabát, egy néhány percz... és Boldi bácsi előttük állt. Egész jókedvűen kiáltott oda nekik:

— Jó napot gyermekek! Jó napot kedveseim. Fűh, de meleg van ma! Nap bácsi ugyanesak neki feküdt a hátának.....

Most aztán boldogok voltak a gyermekek s minden rendén volt, miután velök volt az ő szeretett Boldi bácsikájok.

— Mit csinálunk ma? Hová rándulunk ki? Itthon maradunk, vagy a kertben sétálunk?

Ilyen s ehhez hasonló kérdésekkel ostromolták a gyerekek Boldi bácsit, aki így szólt:

— Vegyétek a kalapot, köszönjétek szüleiteknek, mert késő estig kinn maradunk.

— Éljen! zugta rá a négy gyermek. Egy percz alatt készen voltak s szépen elindultak a patak felé, mert ott frissebb lévén a levegő, a hőség sem volt oly rekkenő.

— Ha gyalog megyünk, nagyon elfáradunk; jobb lesz tehát, ha csónakázni fogunk.

— Hogyan bácsika? Hiszen sehol sem látunk csónakot!

— Tesz is az valamit! Bizzátok csak rám a dolgot!

Ezeket mondva, Boldi bácsi a zsebéből egy iczi-piczi szép kis csónakot huzott ki; tarka zászlók lengtek rajta, vitorlái meg,

(Folytatása a 349. lapon.)

MAMA MESÉL!

*Mikor a mi édes mamánk mesélget,
Mind ott hagyjuk a játékot, beszédet.
Öngve-zsongva mind feléje röpülünk,
ulakodva köréje lecsücsülünk,
ehogy szólánánk egy kukkot is, míg mesél,
rága nekünk minden szava, mit beszél.*

*Piczi Gizi kártya-várát ott hagyja,
Danikának is elnémul a dobja,
Borcsa kezén elhallgat a csörgettyű,
A szögletben meggpihen a pörgettyű,
Nem hajszolja, üzi, veri Janika,
Édesebb most ő neki hallgatnia.*

*Abba maradt Klárinak kötése is,
azzal játszik a cziczácska, a hamis.
gombolyag végre körmén elszakad,
mire az imposztorka elszalad.
Csend, figyelem . . . mind hallgatja a mamát,
S hogy vége lett: ágyba mind, jó éjszakát!*

mint a
A csob
sek vol
melyné
totta a
rátait:

—
fölfelé

A

—
mi be
tetlen!

G

hozzá:

—
férne l

A

kis cs

lesedni

san, h

vitorlá

mindny

lyet fo

siklott

bizony

nem k

magát

lágyan

csobba

lán, B

dálatos

hiveit.

V

vezett

talan b

rült s

kellem

mekek

(Folytatása a 347. laphoz.)

mint a hattyu szárnyak úgy ragyogtak. A csónakban finom bársonyos, puha ülések voltak. Egy lánczocska függött rajta, melynél fogva Boldi bácsi a vizre bocsátotta a csónakot s így unszolá kis barátait:

— Lépjetek be gyermekeim, majd fölfelé haladunk a folyón.

A gyermekek nevetni kezdtek.

— De Boldi bácsi, hogyan lépünk mi be ebbe a kis csónakba? Az lehetetlen!

Gertrud pedig gondolkozva tévé hozzá:

— Talán a legkisebb babám se férne bele.

Azonban alig hogy ezt kimondá, a kis csónak elkezdett szemlátomást szélesedni, nagyobbodni, még pedig oly gyorsan, hogy alig egy pillanat alatt nagy vitorlás csónak rengett a vizen, melybe mindnyájan kényelmesen belefértek. Helyet foglalt tehát a kis társaság s vigan siklott a csónak a víz tükrén tova. Ugy bizony: sem evezéssel, sem kormányzással nem kellett vesződni, mert a vízi jármű magától suhant a habok felett. A szellő lágyan lengette a vitorlákat, a víz lassu csobbanással hömpölygött a csónak oldalán, Boldi bácsi pedig csodálatosnál-csodálatosabb mesékkel mulattatá apró hibeit.

Valódi kékjutazás volt. Az idő is kedvezett a kirándulóknak; az égen számtalan báránnyelű szeszélyes alakokká. Minden oly kellemesnek, oly bájosnak tünt fel a gyermekek előtt.

Körülbelül egy órát haladtak így, midőn Boldi bácsi egy erdőcske mellett kikötött. A csónakot lánczánál fogva egy fához erősítette és azzal be az erdőbe! Mialatt a gyermekek szamóczát és virágot szedtek Boldi bácsi egy tisztást keresett, hol a kis társaság uzsonnázni leülhessen. Aztán összehívta a gyermekeket, kik a puha mohában hentergőztek s mohó étvágygyal estek neki a pompás lakomának, melyet Boldi bácsi szintén igen különös módon teremtett elő. Ugyanis ragyogó óriás bogarak jöttek, hármásával befogva a kocsik elébe, melyeken torták, gyümölcsök, sütemények s mindenféle csemegék voltak. Az étkezés után a pajkos Palika így szólt:

— Csak az a kár, hogy ezek a szép bogarak nem nagyobbak egy kissé, hogy lovagolhatnék is rajtok ... teszem föl ezen a szép szarvasbogáron!

— Rajta, rajta! bátorítá őt a bácsika; ülj fel rá, ha meg akarod próbálni a lovaglást. Csak azt tanácslom: jól megragadd a szarvacskáit, nehogy lebukjál.

Palika bámuló örömmel látta, mint nő a szarvasbogár s ime már akkora lett, mint egy hinta ló.

— Most már elég! kiáltá, s felült a különös lóra, mely diczegve-döcögve haladt a mohán és fűvön, úgy, hogy Pali hangosan kaczagott e furcsa lovaglási mód felett. Azonban srrrr!... a bogár fölrepült s csakugy ripegett-ropogott a szárnya. Szerencse, hogy Palika erősen fogódzkodott bele a bogár szarvaiba, különben leesett volna. Boldi bácsi azonnal megparancsolta a virgoncz bogárnak, hogy

szálljon le, mert már a hazamenésre is kellett gondolni.

A csónak még mindig az előbbi helyén ringott, s a mily gyorsan siklott lefelé, ép könnyűséggel haladt fölfelé. Szélszend volt; a vitorlák bágyadtan csüngtek alá, csak a tarka zászlócskák lengtek vígan, mert a csónak gyors siklása légáramot idézett elő.

E közben leszállott az est. A nap letűnt a szemhatárról s ott piroslott az égen az alkonyi fény, mely vissza tükröződött a víz színén.

A séta csónakázásnak nagyon is hamar vége lett, s azzal együtt a jól eltöltött délutánnak is. Haza érve, Boldi bácsi a csónakot partra húzta s a gyönyörű portéka ismét oly kicsivé zsugorodott össze, mint a mekkora azelőtt volt. Boldi bácsi zsebre dugta s a gyermekeket haza vezette.

A nagy pamlagon ült Böldi bácsi, Pali pedig a térdein vakmerő lovaglást vitt végbe. A többi gyermekek is mind körülötte voltak.

— Mind a két paripa elfáradt már, édes szívem; engedd őket kissé megpihenni.

Tik-tak tik-tak — az óra délutáni ötöt ütött.

— Jaj, de késő van már! sóhajtott fel Dóra; te csúf óra, nem tudsz lassabban járni?

De hát az órának igaza volt, hogy ütött — pontos, rendes volt, a milyennek egy órának lenni kell. Nagy, szép óra volt ez. Régi várkastélyt ábrázolt erkélyekkel, bádog-fődelekkel, tornyocskákkal. A középső homlokzaton négy ajtócska volt.

Eddig még nincs semmi különös benne nemde? A középső kapu felett volt egy nagy erkély, attól jobbra-balra ajtó sépen ez volt a különös ezen az órán: mert valahányszor órát ütött, az egyik ajtóból éppen annyi kis alak jött ki, a hány órát ütött, a másik ajtón át pedig eltűntek a kastély belsejébe. Egy órakor csak egy hirnök jött ki s ment be ismét. Később lovagok, udvarhölgyek s apródok jelentek meg. Nyolcz órakor már egész diszes társaság volt együtt az erkélyen, éjfélkor s délben pedig előjött maga a király és királynő is mint utolsó pár. Ez volt ám a menet! Délben valódi gyönyörűség volt ezt a felvonulást látni.

»Tik-tak, tik-tak! Öt órát ütött s Dóra egész kétségbe esett e fölött. . . . «
ugy-e bár, itt hagytuk el?

— Kedves Dóra, mondá Boldi bácsi, ne haragudjál az órára. Mert ha most szidod is: fogadni mernék, néhány óra multán megszereted.

— Hogy érti ezt Boldi bácsi? kérdé a lányka.

— Ha úgy tetszik gyermekek, mi most az óránál látogatást fogunk tenni, hogy közelebbi ismeretségbe lépjünk a király és királyné ő felségeiknek kíséretével.

— Jaj de jó lesz! Jaj, de érdekes lesz! Kérjük édes Boldi bácsi, varázsoljon minket aprókká.

Valóban: a négy gyermeknek nagy hitők volt a Boldi bácsi bűvös mesterségében. De igazuk is volt, mert a mint én tudom, Boldi bácsi bizony soha sem tagadta meg kívánságaikat, ha annak kivitele még oly nehézségbe ütközött is.

Az sem volt nagy dolog a bácsinak, hogy a gyermekeket piczinyekké átváltoztassa. Mindegyikét homlokon csókolta s abban a szempillantásban a gyermekek az óra alakjaihoz lettek hasonlóvá és igazán aranyos kis bábukká váltak. És a bácsi? Az is csak olyan kicsi lett.

— Jőjjetek, mondá s elindultak együtt az óra-kastély kapujához, ahol kopogtattak. Az apródok előjöttek ajtót nyitni s örömmel fogadták a jövevényeket.

A kastélyban minden ragyogott a pompától. A főlépcsőn át a trón-terembe lehetett jutni. Ott ültek a király s a királyné a trónon, körülöttük pedig a lovagok és udvarhölgyek.

A király és felesége felugrottak, a mint Boldi bácsi belépett.

— Légy üdvöz nemes Boldizsár! kiálták, s mélyen meghajoltak előtte.

Milyen különös! Mindenki ismerte a várban Boldi bácsit.

— Meg akarjuk nézni kastélyodat, főlséges uram, ha megengeded!

— Oh, ez nagy megtiszteltetés rám nézve.

És azonnal megtekintették a palota minden zege-zugát. A termek ragyogón voltak bebútorozva; a végső szobában azonban nem volt egyéb egy nagy keréknél, mely szörnyü zakatolással forgott szüntelen. Ezt a zörejt az egész kastélyban lehetett hallani, mint általában nagy városokban a gyárat vagy malmokat, — de hát ezt is megszokja idővel a fül.

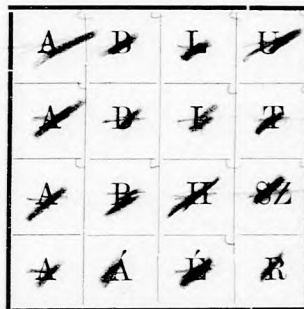
Jancsi pompásan mulatott egynehány apró apróddal, Dora pedig két szeretetreméltó udvarhölgyikével. A többi gyermekek is kedvök szerint foglalkoztak.

A társaság ismét a nagy királyi teremben gyűlt össze megpihenni. Egyszerre csak kriksz...kraksz...hatan a királyi kíséretből mereven felugrottak s egymásután kimasiroztak. Mi volt ez? Tik-takk!...Hiszen hat óra volt, tehát hat alaknak kellett körutat tenni. Rövid idő múlva visszatértek a társasághoz s elbeszélték, hogy mikor az erkélyre mentek, hallották, mennyire aggódott a négy gyermek édes mamája, mivelhogy ezek oly egyszerre eltűntek Boldi bácsijokkal egyetemben.

— Már most gyermekek, nem szabad mamácskát tovább aggasztani; vegyünk bucsut. Éljetek boldogul nemes urak és hölgyek! Isten veletek!

Másnap már nem tudták biztosan a gyermekek, ha igazán benn jártak-e az óra kastélyában, vagy csak a Boldi bácsi mesélte el nekik a történeteket. Azonban többször úgy tetszett nekik, mintha egyik-másik alak az erkélyről barátságosan integetne feléjük. (Vége köv.)

KOCZKA REJTVÉNY.

Ezen koczkában szétszórt 16 betüből szavak állittassanak össze a következő módon: az I. sor jelenti a 7 magy. vezérek egyikét, a II. sor egy Árpád-házbeli királyt, a III. sor egy magyar folyót, a IV. sor egy kisebb magyar folyót.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Privigyei Andris. Kirándulóknak való fényképiro készüléknek én is hallottam hírét. Fordulj a gazdagon fölszerelt Calderoni céghez (Váci-úteza), amely azt számodra meg fogja szerezni s használati utasítással is szolgál. — **Ifj. Lavault Viktor gróf.** Ha leveleiben csak megfélések foglaltattak, nem volt okom egyéb válasza s gondom csak oda terjedt, hogy nevedet a megfélék sorába igtassam. Más foglalatu levelet tőled nem kaptam. Ha irtál, nyilván ott veszett valahol Surány és Budapest között. Adakozásod az illető rovatban van kimutatva. — **Sz. D.** Már ha az ön gyakorlottabb keze is közre működött a feladvány megszerkesztésében, még inkább szerettem volna látni a kissé művészies formát: a verset. Mert csak a multkor fejeztem ki: minden mondat alkalmas arra, hogy szét-hányt betűből újabb értelmű szókat nyerjünk. Végre maga a fölvett sor, ha ismertebb költeménynek a része is, bár nem csonka, de befejezetlen valami. A rejtvény tartalmánál fogva sem igen való a közlésre. Tegyen tanítványaival újabb kísérletet az emlitem szemponatok szerint. — **Thuróczy Erzsí.** Ügyes rejtvényed hova előbb fog megjelenni. Ha be nem való munkát küldtél volna, sem volna igazolva bekezdő sorod: »Ha nem haragszik meg k. Forgó b.« Már hogy tudnék én megharagudni a szorgalom és ragaszkodás jele miatt? — **Elemér.** Ha kiírod az egész nevedet, akkor teljes választ kapsz. Csak az uralkodó ház tagjainak van csupán kereszt nevük. — **Redlich Ella.** Fordulj egyenest a kiadó hivatalhoz. A strucztozás régi tárgya a díszesítő műiparnak. — **Bochkor Illés.** Harang öntést láthatsz a fővárosban Pozdech nagy műhelyében. Egyik inasát, úgy hallom, Hajdu Károlynak híjják. Amire kitanul, lesz tehát mégis hajdu, aki ért a harangöntéshez. — **Veisz Regina.** Valami szegény napszámos nagyon megköszöni, ha a szivarvegeket oda ajándékozod neki. Én csupán könyör adományok s hazai és idegen lev. bélyegek gyűjtésére vállalkozom. — **Kelemen Leona.** A te újságolásoadat, kis lányom, töviről hegyire beszélték el a napi lapok. A régi pénzekre vonatkozó hír csak mese. — **Böckh Hugo.** Mind a háromnak sorát keritem. — **Bleyer Aranka.** Még eddig semmit sem kaptam. — **Svachulay György.** A »teve« s »véső« szavak alkalmasak. A másik kettő kényszeredett. Az »evést« csupán mint »selekvést« jelölni meg, nagyon is általános. A jövő küldeményedre bizonyára nagyobb gondot fogsz fordítani. — **Hajós Soma.** Hogyan! Te reád György megtérése nem volt semmi hatással? Nem örültél a megtévedett, de alapszámban jóra való fiunak megváltozásán? S őszintén: ki bírtad volna oly vitézül azt a nehéz próbát,

mint György? — **Szalay Pista.** Megrajzoltatom. — **Schwartz testvérek, Fuchs Irén.** Ha igazán ti szerepeltek a kis történetben, mint személyes élményt érdekesnek találnám a közlésre. Ha azonban csak úgy gondoltátok ki: akkor régi kaptafára huztatok egy ismeretes dolgot. Meg aztán: nyul farknyi történetke alá három nevet csak nem tehetek! A szerkesztés és megírás érdeme ugys csak egyé s ennek a nevé — föltéve, hogy megírtátok dolgot ad elő — szívesen alája teszem a közleménynek. — **Pollák Alfréd.** A leveled haladást mutat. Dezső mikor ír már? Ölelünk mindnyájatokat. — **Jelenik Etelka.** Írásod elég jó. — **Zay Albertina.** Az »O. V.«-ot szerkeszti Benedek Elek. Én sohasem szerkesztettem; de igenis a »Magyarország és a Nagyvilágot«, amelyet már régen más kezeknek adtam át. Leveledet mért a kiadó hivatalhoz intézted? Hát oly nehéz megtartani: mi a különbség a szerkesztői és kiadói hivatal között? Pedig a multkor a »kis értesítőben« bőven megmagyaráztam.

BÜNTETÉS.

K—y A—a és G. B. levelei, a rongyos széleik miatt tekintetbe nem jönnek. (Feltűnő, hogy egy héttel a »kis értesítőben« kifejezett utba igazításom után már akadnak, akik ellene vétének. Avagy nem olvastátok, amit ott kihirdtettem?)

F. b.

Jótekonyság.

Eperjes, N.-Károly, Toroczko, Ruszkabánya és Kurtics tüzkárosultjainak javára: Végh Adél 1 frt 50 kr., Végh Dora 50 kr., Hajós testvérek 1 frt., Roth Paula 1 frt 24 kr., Pollák Alfréd 50 kr., Pollák Dezső 50 kr., Nagy Mariska és Aranka 1 frt., Jelenik Etelka 50 kr., Mikos Hedvig és Melanie 2 frt., Ferenczi Károly és Lajos 1 frt., Lusztig Margit 1 frt., Engelmann Irma, Szidi és Olga 1 frt., Berzeviczy Béla és Jenő 2 frt., Hesser Teréz és Andor 50 kr., Helm Ervin, Róbert és Hans 1 frt 50 kr., Kaufmann Róbert és Vilma 1 frt. Neumann Mariska 50 kr., Haas Margit 50 kr., Szijártó Margit 50 kr.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a »P. Napló« ezimű napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek tere 3-ik sz., Athenaeum-épület
Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.